

РЕШЕНИЕ

№ 818

гр. София, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Димитрова

Николай Ст. Метанов

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Николай Ст. Метанов Въззивно търговско дело № 20221001000408 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№266205 по описа на Софийски градски съд на „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, срещу решение № 261599 от 16.12.2021г., постановено по т.д. № 1342 по описа за 2020г. на Софийски градски съд, търговско отделение, VI- 12 състав, с което „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, е осъдено да заплати на „ГОЛД ГРУП 2011“ ЕООД, ЕИК 201997968, следните суми:

60 000 лв. - по Договор за посредничество с продавач от 28.12.2018 г. и издадена във връзка с извършената работа Фактура № 0000000018/28.12.2018г., и Договор за цесия от 28.11.2019г, с ДДС;

9 284,08 лв. - лихва за забава по чл.86 ЗЗД за периода 12.01.2019г.- 22.07.2020г., ведно със законна лихва от 22.07.2020г. до изплащане на сумата, както и 6 073 лв. разноски на осн. чл.78, ал.3 ГПК.

Жалбоподателят иска да бъде обезсилено, алтернативно да бъде отменено решение на СГС, ТО, VI-12 състав, по т.д. № 1342/2020г. като недопустимо - неправилно, поради липса на правен интерес, противоречие с материалния и процесуалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК „ГОЛД ГРУП 2011“ЕООД, ЕИК 201997968, е представило отговор на жалбата, в който поддържа становището за неоснователност на същата, съответно за правилност на решението, по подробно изложени

съображения.

Софийският апелативен съд, след като обсъди посоченото в жалбите във връзка с атакувания съдебен акт, намира следното:

„ГОЛД ГРУП 2011“ ЕООД, ЕИК 201997968, е предявило искиове с правно основание чл.79, ал.1 и чл. 86 ЗЗД срещу „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, с които претендира сумата от сумата от **60 000 лв.**, представляваща дължима сума по фактура № 0000000018 от 28.12.2018г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 22.07.2020г., предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане; **сумата от 5 350 лв.**, представляваща дължимо на основание чл.86, ал.1 ЗЗД обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатената главница от 60 000,00 лв., за периода, считано от изтичане на 14-дневен срок от фактуриране на неплатената фактура, до подписване на договора за цесия, а именно от 12.01.2019г. до 28.11.2019г.; **сумата от 3 966,67 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава в плащането на главницата от 60 000 лв., за периода от 28.11.2019г., датата на подписване на договора за цесия, до 22.07.2020г., предявяване на иска.

Исковете са основани на твърдения, за сключен на 28.11.2019г. между ищцовото дружество „ГОЛД ГРУП 2011“ ЕООД, ЕИК 201997968, в качеството на „цесионер“, и „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, в качеството на „цедент“ договор за цесия, по силата на който цедента е прехвърлил на цесионера вземането си срещу ответното дружество „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, ведно с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви. От своя страна, цесионерът е придобил индивидуализираните в договора за цесия вземания и права както следва: сумата в размер на 60 000 лв., произтичаща от неплатена фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. - комисионна по договор за посредничество, както и сумата от 5 350 лв., представляваща дължимо на основание чл.86, ал.1 ЗЗД обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатената главница от 60 000.00 лв., за периода, считано от изтичане на 14-дневен срок от фактуриране на неплатената фактура, до подписване на договора за цесия, а именно от 12.01.2019г. до 28.11.2019г.

На същата дата /28.11.2019г./ в изпълнение на разпоредбата на чл.99, ал.3 ЗЗД, цедентът е уведомил лично длъжника „ЮБИМ“ ООД за извършеното прехвърляне на вземането, като последният не е подписал разписка за получено уведомление. За да бъде удостоверено уведомяването на длъжника „ЮБИМ“ ООД, на 09.07.2020г. на ответното дружество отново е изпратено уведомление за прехвърленото вземане. Видно от обратна разписка - № на опаковка 90537799590, управителят на ответното дружество „ЮБИМ“ ООД, И. Д. на 13.07.2020г. е получил лично уведомителното писмо.

Налице неизпълнение на изискуемо парично задължение по търговска сделка, което до момента на предявяване на исковата претенция не е заплатено, с което ищецът е обосновал правния си интерес за предявяване на настоящите искиове.

В молба от 31.07.2020г. ищецът е уточнил, че в изпълнение на задълженията си

по договора за посредничество от 28.12.2018г. по раздел I и раздел IV, чл. 4.5, ал.1 цедента – “КЕЪР ТУ Ю“ ООД е осъществил посредничество при продажбата на посочения имот между продавача- „ЮБИМ“ ООД и представения от посредника /цедент/ купувач в лицето на „Билдинг груп“ ООД, в резултат на което е сключен предварителен договор за покупко - продажба на имота, а на посредника е следвало да бъде заплатена определената в чл. 4.5, ал.2 от договора цена.

В дена на изповядване на окончателната сделка, продавачът на имота – „ЮБИМ“ е развалил сделката с купувача, представен от страна на цедента, за което е съставен протокол от нотариуса.

Цедента е включил издадената фактурна на стойност 60 000лв. в дневниците за продажба и е следвало да внесе в полза на държавата дължимото ДДС в размер на 10 000лв. Предвид неизпълнение на задължението от страна на длъжника, „КЕЪР ТУ Ю“ ООД не е имало възможност да внесе дължимото ДДС, за което от НАП са предприети действия по принудителното събиране на данъка.

Ответникът „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, е оспорил предявените иски по основание и размер.

Оспорва наличието на ликвидно и изискуемо вземане на цедента „КЕЪР ТУ Ю“ ООД спрямо „ЮБИМ“ ООД и затова „ЮБИМ“ ООД не дължи на „ГОЛД ТРУП 2011“ ЕООД в качеството му на встъпил кредитор парично плащане .

Задълженията на цедента - посредник са очертани в клаузата на т. 2 от договора за поръчка /посредничество/ : 1. Да предлага имота , предмет на договора , на потенциални купувачи; 2. Да рекламира имота; 3. Да организира огледи на имота е потенциални купувачи; 4. Да информира Продавача за предлагането на имот; 5. Да осигури организационно обслужване и посредничество по сделката до сключване на окончателен договор.

Съгл. т.1 от договора за посредничество цедентът, праводател на ищцовото дружество, се е задължил да осъществи посредничество при продажбата на недвижими имоти, подробно описани в договора.

При продажба на тази цена, ищецът твърди, че „ЮБИМ“ ООД се е задължило да заплати възнаграждение в размер на 60 000 лв.

Обичайното възнаграждение за посредничество при продажбата на недвижими имоти варира между 1,5% до 3% от постигнатата продажна цена. Твърдяното обещано възнаграждение по посредническия договор съгл т.4.5.1 възлиза на 8 % съотнесено с уговорената таргетна цена от 390 000 евро, като тази клауза в договора драстично надвишава обичайния размер на възнаграждение за посредничество и очевидно нарушава добрите нрави и почтената търговска дейност .

Счита, че клаузата на т.4.5.1 от договора за посредничество е нищожна съгл. чл.26 ал.1 ЗЗД поради противоречие с добрите нрави.

Алтернативно счита ищцовата претенция за неоснователна, тъй като дружеството -

цедент „КЕЪР ТУ Ю“ ООД не е изпълнило своите задължения по договора за посредничество по т. 1 и т. 2: да осъществи продажба на недвижими поземлени имоти с идентификатор 68134.2806.282 с площ 1528 кв. м. заедно с построените в имота сграда с идентификатор 68134.2806.282.1 и сграда с идентификатор 68134.2806.282.2 и поземлен имот с идентификатор 68134.2806.270 за продажна цена в размер на 390 000 евро, нито да предлага имота, предмет на договора на потенциални купувачи, да рекламира имота, да организира огледи на имота с потенциални купувачи, да информира продавача за предлагането на имота, да осигури организационно обслужване и посредничество по сделката до сключване на окончателен договор .

В обжалваното решение първоинстанционният съд, след като е описал представените по делото доказателства и правилно установената от тях фактическа обстановка, е приел предявените иски за основателни и доказани в уважените размери по следните съображения:

С договор от 28.12.2018г. ответникът е възложил на едно трето по делото лице - „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, да посредничи при продажба на недвижими имоти, подробно индивидуализирани в договора.

Съгласно чл. 4.5.2 от договора, договореното възнаграждение е в размер на 60 000 лв. с ДДС, платимо в деня на сключване на предварителния договор, а ако такъв не се подписва - в деня на продажбата /чл.4.5.1/. Възнаграждението се дължи поради самия факт на свързване на страни по сделката/чл.4.7/. За осъщественото посредничество е издадена фактура № 0000000018/28.12.2018 г. на стойност 60 000 лв.

По делото е било изслушано заключение на ССЕ, неоспорена от страните, като вещото лице е констатирало следното:

- процесната фактура № 0000000018/28.12.2018 г. на стойност 50 000 лв. без ДДС и 60 000 лв. с включен ДДС, е осчетоводена в счетоводството на „Кеър Ту Ю“ ООД, като вземане, по дебита на сметка 411/2”Клиенти” в размер на 60 000 лв., в кореспонденция с кредита на сметки:

703/2”Приходи от продажба на услуги” - 50 000 лв. и 4532 ”Начислен ДДС за продажбите 10 000 лв.

- фактура № 0000000018/28.12.2018 г. е включена в дневника за продажбите за данъчен период месец декември 2018 г. и съответно в СД за ДДС, съгласно

Уведомление за приемане на постъпили от “Кеър Ту Ю ООД данни от Справката-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби с входящ в НАП номер ДДС.2204- 1503322/14.01.2019 г.

- фактура № 0000000018/28.12.2018 г. на стойност 50 000 лв. без ДДС и 60 000 лв. с начислен ДДС, е включена в дневника за покупките на “ЮБИМ” ООД, за данъчен период месец март 2019 г., с пореден номер 44 и съответно в справка декларация за ДДС, съгласно Уведомление за приемане на постъпили от “ЮБИМ” ООД, ЕИК: 130645997, данни от

Справката-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби с входящ в НАП № на данните: ДДС.22131298372/15.04.2019 г.

- ответното дружество „ЮБИМ“ ООД е ползвало правото си на данъчен кредит по процесната фактура № 0000000018/28.12.2018 г.

На 28.11.2019г. между ищцовото дружество, като „цесионер“ и „КЕР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, като „цедент“, е сключен Договор за цесия, по силата на който „КЕР ТУ Ю“ ООД прехвърлило на ищеца вземането си срещу ответното дружество „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, ведно с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви. Цесионерът „ГОЛД ТРУП 2011“ ЕООД е придобило индивидуализираните в договора за цесия вземания и права както следва: сумата в размер на 60 000 лв., произтичаща от неплатена фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. - комисионна по договор за посредничество, както и сумата от 5 350 лв., представляваща дължимо на основание чл.86, ал.1 ЗЗД обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатената главница от 60 000.00 лв., за периода, считано от изтичане на 14-дневен срок от фактуриране на неплатената фактура, до подписване на договора за цесия, а именно от 12.01.2019г. до 28.11.2019г.

С уведомително писмо по чл.99, ал.3 ЗЗД от цедента, връчено на длъжника на 13.07.2020 г., последният е уведомен за цесията.

При така установената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

Договорът за посредничество при покупко-продажба на недвижим имот по своята правна същност е вид двустранен нерегламентиран изрично от закона договор, като искът за заплащане на възнаграждение за осъществената услуга намира своето основание в чл.79 ЗЗД. Ищецът следва да докаже наличието на правоотношение с такъв характер, осъщественото посредничество по него, породило правото му на възнаграждение, както и придобиване на вземането по реда на чл.99 ЗЗД.

Между страните не се спори относно наличието на правна връзка възникнала между ответника и „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, въз основа на което трябвало да бъде осъществено посредничество при продажбата на недвижимия имот, установяващо се и от представения Договор от 28.12.2018 г.

Съдът е приел за неоснователно възражението на ответника за нищожност на договора по см. на чл.26, ал.1 ЗЗД, поради неговото противоречие с добрите нрави, тъй като договореното възнаграждение в размер на 60 000 лв. драстично надвишава обичайния размер на възнаграждение за посредничество. Предвид търговския характер на сделката, страните по правоотношението следва да действат с грижата на добрия търговец, включващо познаването на пазара и съответно стойността на посредническата услуга. Налице е постигнато съгласие за цената, като липсват доказателства от които са се направи извод за нееквивалентност на престациите, водеща до накърняване добрите нрави, съответно до нищожност на договора.

За неоснователно е прието и възражението за неизпълнение от страна на ищеца на задълженията по т.ІІ от договора. Ответникът е осчетоводил Фактура № 0000000018/28.12.2018 г. и е ползвал данъчен кредит, явяващо се признание за изпълнение и приемане на работата, което според съда налага извода, че в полза на „КЕЪР ТУ Ю“ ООД е възникнало вземане в размер на 60 000 лв. Вземането е валидно прехвърлено по реда на чл.99 ЗЗД посредством договора за цесия, съобщена от цедента при условията на чл.99, ал.3 ЗЗД, т.е. ищецът е носител на спорното вземане в размер на 60 000 лв.

Съгласно фактурата, плащането е следвало да се извърши до 28.12.2018г., от който момент е налице забава. Следователно за исковия период 12.01.2019г. - 12.01.2019г.

в полза на кредитора е възникнало право на обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД, цедирано с договора от 28.11.2019г. След този момент и до дата на исковата молба вземането е към ищеца, като общия размер на вземането е общо в размер на 9 284,08 лв., изчислени с интернет калкулатора на НАП.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят по фактите установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение, а по направените от съда правни изводи, въз основа на анализа на събраните по делото доказателства, поради което относно правилно установената фактическа обстановка по правния спор между страните настоящият въззивен състав препраща към мотивите на първоинстанционния съд, на основание чл.272 ГПК.

С молба от 11.10.2020г. по описа на САС въззивникът представи по делото решение постановено по т.д.№ 276/2019г. по описа на СГС, ТО, 6-13 състав; решение постановено по т.д.№4542/2019г. на САС, търговско отделение, 3 състав и определение, постановено по т.д. № 13/2021г. на ВКС, търговска колегия, първо отделение, с които е отхвърлен предявен от „Билдин груп“ ООД, ЕИК 131376083, срещу „Юбим“ ООД, ЕИК 130645997, иск с правно основание чл.55, ал.1 предл.3 ЗЗД за сумата от 20 000лв. , заплатена като гаранция-капаро от „Билдинг груп“ ООД на основание т.4.1 от сключения на 04.01.2019г. между страните предварителен договор за покупко - продажба на недвижими имоти и дължима на отпаднало основание, поради развалянето на договора, и иска с правно основание чл.92 ЗЗД за сумата от 40 000лв. – неустойка по чл.8, ал.2 от предварителния договор от 04.01.2019г., съгласно решението на СГС, което не е обжалвано пред САС.

С посочената молба въззивникът твърди, че полученият от продавача задатък е върнат, неустойка не се дължи, а купувачът се е отказал от сделката. Сделката не е сключена, а подписания предварителен договор е развален, поради което счита, че по делото не е доказано изпълнението на услугата и съответно дължимостта на комисионното възнаграждение. Претендира направените на двете инстанции разноски, като за тази това е платената държавна такса в размер на 1385,68 лв.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на

обжалваното решение, обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно посочените от въззивника основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срок по чл.259, ал.1 ГПК от легитимирана страна в процеса, имаща правен интерес от обжалване, и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Първоинстанционното решение, като постановено от законен съдебен състав, в изискващата се от закона писмена форма, в рамките на правораздавателни правомощия на съда и съобразено с твърденията на ищеца в исковата му молба относно обстоятелствата, на които се основава иска, и търсената с иска защита, е валидно и допустимо.

Възраженията за недопустимост са бланкетни, поради което се явяват неоснователни.

Разгледана по същество, въззивната жалба е неоснователна.

Настоящият състав на съда споделя изводите на първоинстанционния съд за основателност на предявените искове, като на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на обжалваното решение. Предвид възраженията във въззивната жалба следва да се има в предвид следното:

Страните не спорят относно:

- сключването и валидността на договор за посредничество с продавач от 28.12.2018г., сключен между „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, като продавач, и „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, като посредник, с който продавачът е възложил на посредника осъществяването на посредничество при продажбата на недвижим имот, индивидуализиран в договора, при уговорените в договора условия; издаването на фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. от „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, с получател „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, за сумата от 50 000лв. без ДДС или 60 000лв. с ДДС с основание – комисионна по договор;

- сключването и валидността на договор за цесия на 28.11.2019г. между „КЕЪР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, като цедент, и „ГОЛД ГРУП 2011“ЕООД, ЕИК 201997968, като цесионер, с който цедента прехвърля на цесионера вземането си от „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997 – по издадена фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. възлизащо на 60 000лв. главница, ведно със сумата от 5 350лв.-дължимо на основание чл. 86, ал.1 ЗЗД обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатената главница от 60 000лв., за периода, считано от изтичането на 14 дневен срок от фактуриране на неплатената фактура, от подписването на договора, а именно от 12.01.2019г. до 28.11.2019г.

- цедента е уведомил „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, за цесията с писмо от 28.11.2019г., получено от управителя на дружеството на 13.07.2020г./л.11 и л.12/

Според заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, изготвено след запознаване с приложените към делото доказателствени материали, счетоводната документация представена от страните и справка в ТЗ на НАП София,

офис Надежда, което съдът кредитира, като пълно, ясно и обосновано:

- процесната фактура № 0000000018/28.12.2018г. на стойност 50 000 лв. без ДДС и 60 000 лв. с включен ДДС, е осчетоводена в счетоводството на „Кеър Ту Ю“ ООД, като вземане, по дебита на сметка 411/2 „Клиенти“ в размер на 60 000 лв., в кореспонденция с кредита на сметки: 703/2 „Приходи от продажба на услуги“ - 50 000 лв. и 4532 „Начислен ДДС за продажбите“ - 10 000 лв.

Фактура № 0000000018/28.12.2018г. е включена в дневника за продажбите за данъчен период месец декември 2018 г. и съответно в СД за ДДС, съгласно Уведомление за приемане на постъпили от „Кеър Ту Ю“ ООД данни от Справката-декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби с входящ в НАП номер ДДС, 2204-1503322/14.01.2019 г.

- вещото лице няма достъп до счетоводството на „Юбим“ ООД

- фактура № 0000000018/28.12.2018 г. на стойност 50 000 лв. без ДДС и 60 000 лв. с начислен ДДС, е включена в дневника за покупките на „ЮБИМ“ ООД, за данъчен период месец март 2019г., с пореден номер 44 и съответно в справка декларация за ДДС, съгласно Уведомление за приемане на постъпили от „ЮБИМ“ ООД, ЕИК: 130645997, данни от Справката - декларация за ДДС, дневника за покупки и дневника за продажби с входящ в НАП № на данните: ДДС.22131298372/15.04.2019 г.

- ответното дружество „ЮБИМ“ ООД е ползвало правото си на данъчен кредит по процесната фактура № 0000000018/28.12.2018 г.

Страните спорят: **налице ли е** ликвидно и изискуемо вземане на цедента спрямо длъжника - дължи ли се уговореното възнаграждение, предвид направеното възражение за нищожност на клаузата по т.4,5.1 от договора за посредничество поради противоречие с добрите нрави; **цедента изпълнил ли е задълженията си по т.1 и т.2 от договора:** да осъществи продажба на описаните недвижими имоти за продажна цена в размер на 390 000 евро; да предлага имота, предмет на договора на потенциални купувачи; да рекламира имота да организира огледи на имота с потенциални купувачи; да информира продавача за предлагането на имота; да осигури организационно обслужване и посредничество по сделката до сключването на окончателен договор; **налице ли е задължение за плащане на възнаграждение**, предвид липсата на изпълнение на задължението на посредника за осъществяване чрез негово посредничество на продажба на недвижими имоти, собствени на „ЮБИМ“ ООД недвижими имоти за сумата от 390 000 евро.

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД – за заплащане на уговорено възнаграждение по договор за посредничество, и иск по чл.86, ал.1 ЗЗД – за обезщетение за забава.

Договорът за посредничество е неформален, двустранен, консенсуален и възмезден, с предмет - извършването на фактически и правни действия, насочени към постигането на определен резултат - свързване на страните и тяхното подпомагане при сключването на

сделки. Законът не съдържа позитивна уредба на конкретните задължения на страните, поради което тяхното определяне е в обхвата на договорната автономия по смисъла на чл. 9 ЗЗД.

За да бъде уважен иска за заплащане на възнаграждение по договор за посредничество, следва да бъде установено, че ищецът е изпълнил задълженията си по договора за посредничество и е изправна страна, както и че е уговорено възнаграждение, което не е платено от страна на ответника.

В случая ищецът е доказал твърденията си – че по силата на договор за цесия е придобил валидно възникнало вземане срещу ответника, произтичащо от сключен договор за посредничество, издадена фактура за изпълнената работа и приемане на работата от ответника, поради което последният дължи уговореното възнаграждение.

Валидното възникване на вземането по договора за посредничество се установява от съдържанието на договора и издадените от страните документи. В т.4.1 - т.4.4 от договора за посредничество от 28.12.2018г. страните са уговорили задълженията на посредника - „Кеър Ту Ю“ ООД, а в т.4.5.1 и т.5.2.1 от договора е уговорен размерът на възнаграждението и условията, при които продавача ще заплати същото.

Посредникът е изпълнил задълженията си по договора, който факт съдът приема за доказан, предвид издадената по делото фактура от посредника на стойност 50 000лв. без ДДС и 60 000 лв. с включен ДДС /фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. - л.13/ и последващите фактически и правни действия извършени от страните: фактура е осчетоводена в счетоводството на „Кеър Ту Ю“ ООД -включена е в дневника за продажбите за данъчен период месец декември 2018г. и съответно в СД за ДДС; включена е в дневника за покупките на „ЮБИМ“ ООД, за данъчен период месец март 2019г., с пореден номер 44 и съответно в справка декларация за ДДС; „ЮБИМ“ ООД е ползвало правото си на данъчен кредит по процесната фактура № 0000000018/28.12.2018г., което се установява от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, прието по делото и неоспорено от страните. В подкрепа на този извод е постоянната и непротиворечива съдебна практика на ВКС, според която - само по себе си, отразяването на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко-продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата - представляват недвусмислено признание на задължението и доказват неговото съществуване / В този смисъл Решение №42 от 19.04.2010г. на ВКС по т.д.№ 593/2009г., II т.о., ТК; Решение №47 от 8.04.2013г. на ВКС по т.д.№137/2012г., II т.о., ТК; Решение № 45 от 28.03.2014г. на ВКС по т.д.№1882/2013г., I т.о., ТК; Определение № 163 от 23.03.2022г. на ВКС по т. д. № 2096/2021 г., II т. о., ТК, и мн. др./.

След като посредникът е изпълнил задълженията си по договора продавачът дължи плащане на цената в уговорения размер, посочен и в процесната фактура.

Установеното по основание и размер изискуемо задължение по процесния договор за посредничество е валидно прехвърлено с договор за цесия от 28.11.2019г., сключен между

„КЕЪР ТУ Ю“ ООД, ЕИК 204467971, като цедент, и „ГОЛД ГРУП 2011“ЕООД, ЕИК 201997968, като цесионер, с който цедента прехвърля на цесионера вземането си от „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997 – по издадена фактура № 0000000018 от 28.12.2018г. възлизащо на 60 000лв. главница, ведно със сумата от 5 350лв.-дължимо на основание чл.86, ал.1 ЗЗД обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатената главница от 60 000лв., за периода, считано от изтичането на 14 дневен срок от фактуриране на неплатената фактура, от подписването на договора, а именно от 12.01.2019г. до 28.11.2019г.

Цедента е уведомил „ЮБИМ“ ООД за цесията преди подаване на исковата молба/22.07.2020г./с писмо от 28.11.2019г., получено от управителя на дружеството на 13.07.2020г., т.е. цесията е породила действие спрямо длъжника, съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 ЗЗД. Длъжникът не е страна по договора за прехвърляне на вземането, но действието на цесията спрямо него има са последица правото на цесионера да иска изпълнение от длъжника и съответно задължение длъжникът да престира на цесионера.

По делото не са представени доказателства за плащане на цената от страна на продавача - длъжник или за погасяване на задължението по друг начин, поради което следва да се приеме, че предявеният главен иск с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД е основателен в претендирания размер.

Неоснователни са възраженията на ответника за несъществуване на вземането по смисъла на чл.100, ал.1 ЗЗД, като следва да се отбележи, че тази разпоредба урежда отношенията между кредиторът - цедент и цесионера, съответно отговорността на първия, а не длъжника, от което следва извод, че позоваването на посочената разпоредба е необосновано.

Възраженията за липса на ликвидно и изискуемо вземане на цедента и неизпълнение на задълженията по договора за посредничество от негова страна са неоснователни, предвид изложените мотиви за признаване на задължението по процесната фактура, след осчетоводяването ѝ в счетоводството на ответното дружество.

Ответникът е направил възражение за нищожност на клаузата на т.4.5.1 от договора по смисъла на чл.26, ал.1, предл.2 ЗЗД – поради противоречие с добрите нрави, тъй като договореното възнаграждение драстично надвишава обичайния размер на възнаграждение за посредничество.

Налице е постигнато съгласие за цената, като същата е определена в т.4.5.2 от договора – 60 000 лв. с ДДС. Липсват доказателства, от които да се направи извод за нееквивалентност на престациите, водеща до накръняване добрите нрави при определяне на цената по договора, поради което възражението е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл.303а, ал.3, предл.1 ТЗ и предвид уговореното във фактурата - плащането е следвало да се извърши до 28.12.2018г., от който момент е налице забава, съгласно разпоредбата на чл.84, ал.1 ЗЗД. Следователно за претендирания период 12.01.2019г. – 28.11.2019г. в полза на кредитора е възникнало право на обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД, цедирано с договора от 28.11.2019г. След този момент и до

22.07.2020г. - дата на исковата молба, също се дължи обезщетение за забава, като размера на вземането е общо в размер на 9 300лв., изчислени с calculator.bg. Предвид изложеното и ацесорния иск за обезщетение за забава е основателен да посочения размер.

С въззивната жалба не са въведени конкретни основания за обжалване, поради което възраженията за липса на правен интерес, противоречие с материалния и процесуалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на обжалваното решение са бланкетни и като такива са неоснователни. Настоящият състав на съда не установи допуснати нарушения на императивни правни норми, които е следвало да бъдат приложени при разглеждането на предявените икове, в съответствие с задължителните указания по т.1 от Тълкувателно решение №1 от 9.12.2013г. на ВКС по тълк.д.№1/2013г., ОСГТК, поради което и предвид разпоредбата на чл.269, изр.2 ГПК приема, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Представените от въззивника писмени доказателства – съдебни решения, с които е отхвърлен предявен от „Билдин груп“ ООД, ЕИК 131376083, срещу „Юбим“ ООД, ЕИК 130645997, иск с правно основание чл.55, ал.1 предл.3 ЗЗД за сумата от 20 000лв., заплатена като гаранция-капаро от „Билдинг груп“ ООД на основание т.4.1 от сключения на 04.01.2019г. между страните предварителен договор за покупко - продажба на недвижими имоти и дължима на отпаднало основание, поради развалянето на договора, и иска с правно основание чл.92 ЗЗД за сумата от 40 000лв. – неустойка по чл.8, ал.2 от предварителния договор от 04.01.2019г., съгласно решението на СГС, което не е обжалвано, не могат да променят направения извод за неоснователност на жалбата.

Това е така тъй като съгласно договора за посредничество уговореното възнаграждение се дължи от момента на подписване на предварителния договор, какъвто очевидно е бил сключен, предвид съдържанието на представените решения, съгласно т.4.5.1, предл.1 от договора, като сключването на окончателния договор не е предвидено като условие за дължимост на възнаграждението на посредника. В подкрепа на този извод е и уговореното в т.4.7 от договора, че възнаграждението по т.4.5 от договора се дължи поради факта на свързване на страните по сделката, и уговореното в общите условия на договора, че „продажба на имот“ е налице, ако купувач, представен от Кеър, или свързано с него лице сключи предварителен договор“, т.е. волята на страните е ясна – възнаграждението се дължи при сключването на предварителен договор, какъвто не се спори че е сключен със съдействието на посредника, което следва от приемането на изпълненото по договора, предвид осчетоводяването на процесната фактура от ответника. Ако ответникът по делото, твърди, че с развалянето на предварителния договор не дължи възнаграждение на посредника, може да търси защита по общия исков ред извън настоящият процес. В настоящето производство такива защитни възражения не са направени от страна на ответника, поради което не следва във въззивното производство да бъдат обсъждани възможните хипотези за отношенията между страните по договора за посредничество, след разваляне на предварителния договор за покупко-продажба на процесния

недвижим имот, съответно за ликвидността и изискуемостта на
възнаграждението по договора за посредничество, предвид разпоредбата на чл.
266, ал.1 ГПК.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът дължи на ищеца
направените разноси за въззивното производство в размер на 3 000лв. - адвокатско
възнаграждение, за което са представени доказателства за плащане, съгласно
т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012
г., ОСГТК /договор за правна защита и съдействие от 05.07.2022г./.

По тези съображения и на основание чл.271, ал.1, предл.1 ГПК и чл.272 ГПК,
Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261599 от 16.12.2021г., постановено по т.д. № 1342 по описа
за 2020г. на Софийски градски съд, търговско отделение, VI- 12 състав.

ОСЪЖДА „ЮБИМ“ ООД, ЕИК 130645997, да заплати на „ГОЛД ГРУП 2011”
ЕООД, ЕИК 201997968, сумата от 3 000лв. /три хиляди лева/ - адвокатско възнаграждение,
за процесуално представителство във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от
връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____